

Pavel Pernický: Bez kultury bych si nedokázal představit život, je to nemožné

moravskoslezsky.denik.cz, 8.7. 2020

Patří mezi výrazné ostravské umělce na pomezí undergroundové, vizuální a hudební scény – když bychom to měli specifikovat. Pavel Pernický však veškerou terminologii pro umění považuje za svazující a téměř utopickou.

Kliknutím zvětšíte

6 fotografií v galerii ›

Pavel Pernický | Foto: Magdaléna Dušková, PLATO

Zatímco tento absolvent Fakulty umění Ostravské univerzity tvoří na poli vizuálním i hudebním, stíhá také v rámci své tvorby přednášet. „Měl jsem čas a prostor uvědomit si svou pozici na světě,“ popisuje Pernický svůj vztah k Ostravě v době, kdy ještě studoval ve zdejším Ateliéru intermédií. Pozice na světě a vztah k jeho systému je také tématem některých projektů tohoto audiovizuálního umělce, jehož vytvářená estetika už dávno překročila hranice kraje.

Ve starší publikaci o českých projektech na pomezí undergroundu s názvem Zde jsou psi jste vyobrazěn jako „osmibitový“ umělec a tvář i mozek hudebního projektu Marius Konvoj. Osmibitovou grafiku a tematiku jste však opustil už před delší dobou. Co se ještě ve vašem uměleckém nazírání na svět změnilo?

Marius Konvoj je otevřený projekt hledající klíč k životu. Spolu s Tryšou produkujeme audiovizuální upřímnou skutečnost. Osmibitovost může být „přežitou“ nálepkou, avšak v projektu Marius Konvoj jsem tuto rovinu vždy chápal jako výchozí pozici, a ač to tak v současné tvorbě nevypadá, ve své podstatě jsem ji nikdy neopustil. Abych to vysvětlil, osmibit je synonymum pro omezení. Je to limitovaný formát, který má jasně vymezené hranice, jak v barevnosti, tak ve zvuku. Když zůstaneme u barev, osmibitový formát dokáže nést maximálně 255 barev. A teď Vám položím otázku. Kolik barev jsem schopen jako člověk vnímat a kolik popsat jazykem? Dojdu k limitu, který definuje mou lidskou kulturní bytost. Takže změnil jsem pohled na svět od technooptimismu k víře v duchovní podstatu bytí a poznání posvátnosti všech bytostí.

Jste rodákem od Valašského Meziříčí a nejste jediným konceptuálním umělcem z Ostravy, který má původ ve Valmezu. Co si myslíte, že nejen tamní lidí, ale umělce obecně přitahuje na Ostravě, konkrétně na zdejším ateliéru Intermédií?

Mohu mluvit jen za sebe, protože si myslím, že každý má své vlastní důvody, kvůli kterým se rozhodne odejít z rodného města. Do Ostravy jsme s přáteli šli se záměrem vytvořit fungující svébytnou komunitu, což se nám se vznikem galerie Strážná věž podařilo. Fakulta umění, kde jsem studoval v ateliéru Intermédií, kterou vede docent Petr Lysáček, mě i mým přátelům dala možnost rozvíjet svoji osobnost. Měl jsem čas a prostor uvědomit si svou pozici na světě. Byla to jedinečná kombinace místa v úpadku a ryziho přátelství. Spolubytí. Ta doba už je však pryč a svět i Ostrava se úplně změnila. Přátelství však zůstává.

Zdroj: Magdaléna Dušková

Několikrát jsem zaslechla, že celé studium nových médií a audiovizuální tvorby je oproti jinak zaměřeným katedrám zcela zbytečné. Ovšem dá se to opravdu tvrdit ve světě, kde se momentálně v rámci různých fúzí propojuje vše a už ani hudba se v očích posluchačů nespokojí s pouhým audio zážitkem? Potřebujeme momentálně nějaký přesah?

Jakákoli imaginativní činnost může být prohlášena za zbytečnou, když se na svět díváme z pohledu ekonomického výkonu. Veřejnost tento názor přejímá a obhajoba imaginace je stále těžší. S vaší otázkou však cítím, že narážíte na mnohaletý spor o to, jaké jsou legitimní formy současného umění oproti klasickým formám. Tento spor se uzavřel sám do sebe, tak jako celá klasická agenda kolem vizuálního umění. Ve světě, který je propojen, ale na tržních principech se stále více ukrajuje prostor pro sdílenou imaginaci. My jako společnost potřebujeme právě pěstovat imaginativní mezioborové přesahy. Toho docílíme právě skrze vzdělávání, ale to musí začít ve školce, ne na vysoké škole, to už je pozdě.

V rámci instagramového profilu vašeho projektu neoegoact lze vidět mnoho hesel a sloganů, které mohou na první dobrou i provokovat. Co je myšleno například takovým „Normalizace neskončila“ nebo „Lidé nejsou zlí, lidé jsou zoufalí“? Je v tom určitý zeitgeist? Žijeme v době, kdy jsme mylně klamáni falešnou svobodou?

Společnost národů na Evropském kontinentu, zvláště v prostoru české kotliny, prošla mnoha systémy od feudalismu, monarchie, prvorepublikové demokracie, modernity, nacismu, tvrdé totality až k zástupné demokracii. Tato společnost, ve které žijeme má mnoho generačních vrstev a ač žijeme ve 21. století, stále čerpá generace, která je u moci, ze svých konzervativních zkušeností, které drží náš stát ve zpátečnické pozici. Myslí, pomáhá a pečuje stát – společnost o nejzranitelnější: menšiny, ženy, děti, staré lidi, bezdomovce, uprchlíky, zvířata, přírodu? Málo, u některých vůbec, a to mne osobně naplňuje velkým smutkem, úzkostí, kterou transformuji do hodnot Neoega. Hlavně se však těmito pravidly řídím a snažím se, co je v mé moci, pomáhat a vytvářet lepší a spravedlivější svět. Jsem z prodané generace a uvědomuji si to. Tím pádem nehodlám dál žít na dluh, který budou platit budoucí generace.

Vaše vystoupení s projektem I love 69 Popgejů bývají po hudební i vizuální stránce docela explicitní. Určitě jste se setkal s mnohými kritikami, ale setkal jste se s někým, kdo vám svůj názor taktéž chtěl dát najevo stejně explicitně?

Upřímnost je v nevázaném tanci. Rave je explicitní kultura společného prožitku jednoty, míru a sounáležitosti. Ignorance je to nejsmutnější, co člověk může potkat. V poslední době se však s takovými lidmi nesetkáváme, kromě složek policie, které konají svou službu z důvodu ohlášení rušení klidu. Naposledy se nám to stalo v Hradci Králové, po 20 minutách byl koncert ukončen.

Součástí show je VJing, fenomén současné nejen elektronické hudby – tímto se opět dostáváme k audiovizuálnímu přesahu. Kolik zhruba zabere času příprava vizuálu na jeden takový koncert?

Příprava VJsetu je zdoluhavý proces. Může trvat dny, ale i týdny. Víím, že koncerty s VJingem jsou pro kolektiv projektů kolem produkce volelove, jako byly například Likeshe nebo jsou Schwartzprior, charakteristické, avšak poslední dobou je v kapele I love 69 Popgejů nepoužíváme. Máme raději nachovou barvu. Nedávno jsem zjistil, že je to jediná ultrabarva, kterou dokáže člověk vnímat.

Před rokem jsem zhlédla koncert projektu I love 69 Popgejů v klubu Futra v Orlové. Nemáte problém s tím, že vystupujete v naprosto undergroundových prostorech? Nebo je naopak v rámci koncepce vyhledáváte?

Fungujeme v rámci scény a tu bych nerozlišoval na popkulturu či underground. Vymezujeme se jen vůči eticky problémovým akcím a prostorům.

Který ostravský či moravskoslezský kulturní prostor byste sám vyzvedl? Existuje zde něco, co byste opravdu pochválil?

Jsem plný očekávání, co přinese doba post-covidní. Vzniká kulturní prostor v Přívoze, Provoz u řeky. Jsem zvědav, co přijde po klubu Les. Už teď jsem vděčný a cením si aktivit kolem galerijních/kulturních prostorů: Saigon, Fiducia, Dukla, PLATO, které vytváří živé a kulturně pestré město Ostrava.

Má umění ve vašem životě takové zastoupení, že byste si už nedokázal představit život bez něj?

Pojem umění je pro mě svazující, spíše přemýšlím a konám v rámci pojmu kultury. A ano bez kultury bych si nedokázal představit život. Kultury ducha, péče, solidarity, soucitu, vděčnosti a lásky.

A myslíte si, že právě ono moderní umění bude mít v budoucnu nutný prostor v každé umělecké instituci, když je vlastně současné a vyvíjí se často pouze jen různými experimenty a kombinacemi? Nebo jsme došli do bodu, kdy už není možné dělat umění „klasickým“ způsobem?

Modernita je právě ten klasický pojem udržující status quo. Tak jak dovedla modernost lidstvo ve 20. století k nezměrnému utrpení, tak v 21. století vede držení se modernosti k ekocidě a klimagedonu. Je nejvyšší čas opustit model moderny. Společnosti však chybí slova pro popis současné reality, poté shoda a pak činy. Postmoderní situace v devadesátých letech už se nám zdá být utopií, ale pořád je to lepší výchozí bod než modernost. Umělecká instituce by měla vytvářet prostředí pro hledání harmonie porozumění mezi tělem, myslí a duchem ve vztahu k okolnímu světu a druhým. Vytvářet dnes kulturu klasickým způsobem je cesta k dystopii potvrzující samu sebe.

Autor: Gabriela Stašová

Pavel Pernický

Zdroj: Magdaléna Dušková, PLATO

Projekt I Love 69 Popgejů

Zdroj: Matěj Doležel

Zdroj: Mizuki Nakeshu

Autor: Gabriela Stašová

Zdroj: https://moravskoslezsky.denik.cz/kultura_region/pavel-pernicky-bez-kultury-bych-si-nedokazal-predstavit-zivot-je-to-nemozne-20200708.html